

Editor: Luminița Bratu
Coperta: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Dușa Udrea

We know
books

Titlul original: Edgar Cayce: La mémoire spirituelle de la matière
Copyright © Éditions du Rocher, 2004

Copyright © 2023 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOECHLIN DE BIZEMONT, DOROTHÉE

Edgar Cayce - Memoria spirituală a materiei / Dorothée Koechlin
de Bizemont; trad. de Nicolae Constantinescu. - București:
Prestige, 2023

ISBN 978-630-6506-23-1

I. Constantinescu, Nicolae (trad.)

2

Tel.: 0732.55.88.33

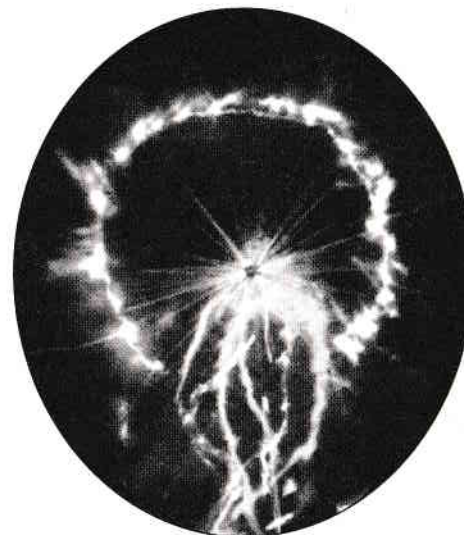
www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Dorothee Koechlin de Bizemont

EDGAR CAYCE: MEMORIA SPIRITUALĂ A MATERIEI

Traducere de Nicolae Constantinescu

PRESTIGE

București – 2023

CĂLĂTORIE ÎN MEMORIE

Există cuvinte-aisberg. Vârful lor strălucește la suprafață, încoronând o masă submarină gigantică. Gândirea colectivă a unei epoci își semnalează astfel prezența la orizont prin câteva cuvinte care au o încărcătură emoțională enormă. De exemplu, cuvântul „memorie“. Iată-l plutind în derivă spre latitudinile noastre joase. Prima dată când mi-a fost semnalat, era în perioada copilăriei computerelor. Am auzit atunci povestea unui informatician care își instalase computerul IBM într-un subsol frecventat de o familie de șoareci *New Age*, în mod fâțiș înfomețați (sunt vremuri grele pentru micii rozători!). Unul dintre ei intrase în computer, luându-l drept dulăpior pentru alimente. (Ce chestii apetisante pot să pună japonezii în circuitele integrate? Plastic cu gust de gumă de mestecat?) Și, când informaticianul a dorit să pornească aparatul, a fost surprins de un chițăit de durere, urmat de un fum negru: șoarecele murise electrocutat în pântecul monstrului din care ronțăise o parte. Bietul de el, mâncase „memoria“ computerului!

Mai târziu, Denise Desjardins a publicat *Memoria vieților anterioare*¹, carte excelentă, devenită, pe drept cuvânt, una clasică.

Apoi au apărut – ca să citez doar câteva – *Memoria cedrilor*² de Jacqueline Massabki, *Memoria lucrurilor*³ de Jean Prieur, *Memoria Universului*⁴ de Rupert Sheldrake, prima dintre toate aceste cărți despre memorie fiind celebra *Materie și memorie* de Henri Bergson – o lucrare clasică asupra căreia vom reveni.

1. Ed. La Table Ronde (n.a.)

2. Ed. Robert Laffont (n.a.)

3. Ed. Arista (n.a.)

4. Ed. du Rocher (n.a.)

S-a iscat o adevărată pasiune pentru „Memoria apei“, teza doctorului Benveniste (despre care voi vorbi mai departe); în sfârșit, în *France-Soir* din 30 aprilie 1992 apărea un articol (urmat de multe altele) despre un subiect dureros, taberele de concentrare, intitulat *Memoria tatuajelor...* De ce această pasiune subită pentru „împrospătarea“ memoriei? Ce motiva avalanșa de emisiuni, de cărți, de ziare, de filme istorice (dintre care unele pornobiblice, care constituie o subcategorie deosebit de apreciată...)? Fără a mai pune la socoteală acele „fiesta“ monstruoase pentru „comemora-rea“ unor evenimente pe care mulți la vremea lor ar fi preferat să le uite (precum Revoluția din 1789 și descoperirea Americii). Ce frustrare profundă se ascunde în spatele acestei mode a „memoriei“? Simțim oare lipsa trecutului? Este sigur că renegarea lui aduce mari suferințe, de care nu devenim conștienți imediat.

Indivizii, ca și popoarele, nu suportă să li se fure trecutul – atât individual, cât și colectiv: astfel se explică succesul unor reconstituiri istorice precum satul galic de la „Archéodrome“, lângă Dijon, sau superbele spectacole de sunet și lumină create aproape peste tot în Franța în urmă cu câteva decenii și apoi peste tot în lume. În Statele Unite am vizitat, la sud de Washington, orașelul Williamsburg, mai curând un sat, cu câteva case în jurul unui „castel“; acest ansamblu relativ modest din secolul al XVIII-lea a fost restaurat cu pricepere și afecțiune. Vizita este agrementată cu parade ale costumelor de epocă, precum parada unui regiment din timpul lui La Fayette, iar vânzătoarele din prăvălii sunt îmbrăcate stil *Pilgrims Father*, cu fuste lungi și pălărioare de dantelă. Succesul este enorm, lumea vine de foarte departe să viziteze Williamsburgul: dovadă a nostalgiei acute după un trecut respins, exclus din tristul univers al periferiilor.

Cei care își lasă patrimoniul arhitectural să se ruineze permit să se distrugă memoria propriului trecut. Pe măsură ce acceptăm masiv ceea ce s-a convenit să se numească *American Way of Life* („pâine și jocuri“, o traducere mai adevărată fiind: MacDonal și Disneyland!), oamenii cred cu adevărat că e urgent ca totul să se vândă la solduri. Să-ți betonez căsuțele din Nognet, să-ți fac să

dispară vechea pădure galică – pentru că nu aduce nici un bănuț –, să-ți urbanizez reședința asta particulară care stă să cadă și să-ți fac din ea un supermarket, și să-ți înec totul într-o junglă de beton¹ pe fond de pubele!

Demolăm astfel sufletul poporului nostru, identitatea noastră culturală. E nevoie să vină chiar americanii, precum *Friends of Les Vieilles Maisons françaises*, ca să ne atragă atenția asupra inestimabilei valori culturale a acestor comori. Pentru că au mers mai departe decât noi în respingerea trecutului, mulți dintre ei au devenit conștienți de alienarea la care ducea o astfel de acțiune. Și sunt deseori mai lucizi decât noi în această privință. Ați văzut *Bagdad Café*? Povestea se derulează într-un decor de barăci improvizate, scânduri prost îmbinate, stâlpi electrici îndoiți, care își lasă firele să atârne în peisaj, într-un *desing* hidos din plastic unsuros în culori agresive... Oamenii se sfârșesc acolo asfixiați de urătenia ambiantă. Acest film remarcabil denunță modelul de „urbanism“ american pe care turiștii se feresc să-l „vadă“ când petrec o lună de vacanță dincolo de Atlantic.

La Bâle, în Elveția, cu ocazia unei mari sărbători care reunea trei sute de membri din familia mea, unii Koechlin veniseră special din Statele Unite. Vărul meu Bernhardt Koechlin și soția lui americană locuiesc într-un orașel din New Jersey.

— Există acolo lucruri cu care nu mă voi obișnui niciodată, mi-a mărturisit el, cu aer melancolic. De exemplu, nu-mi pot păstra prietenii...

— De ce?

— Pleacă. În America, oamenii se mută la fiecare trei sau patru luni. Eu, care locuiesc de patruzeci de ani în aceeași localitate, am văzut fiecare casă schimbându-și de opt până la zece ori proprietarii! Când mă gândesc că, la Bâle, familia mea locuiește de trei sute de ani în aceeași casă... Cum să construiești prietenii pe o astfel de instabilitate geografică?

Da, Elveția, care are cel mai înalt nivel de viață din lume, este – oare întâmplător? – și una dintre țările care se străduiesc cel mai

1. Care se spune *concrete jungle* în țara sa de origine (n.a.).

mult să-și conserve patrimoniul cultural. De exemplu, în cantonul Berna, noile vile trebuie neapărat, conform legii, să respecte tipul de locuință tradițională: acoperișuri mari și superbe în pantă lină, ferestre mici încadrate de frize sculptate din lemn, decor pictat în *rose painting* și flori la toate balcoanele. Rezultat încântător și nespus de plăcut viețuirii! Elvețienii țin mult la „memoria colectivă”: familiile își întrețin cu grijă arhiva, și blazoanele fiecărui canton, fiecărui oraș sunt afișate foarte sus (vei putea vedea peste tot Ursul de Berna sau Cârja episcopului de Bâle!). Oamenii țin aici la istoria lor. Nu se debarasează de strălucirea de altădată: sunt mândri de ea.

Eu însă, trăind în fiecare zi în vechiul Paris, cu monumentele sale de o frumusețe sublimă, care respiră armonia vibratorie a epocilor dispărute, mă îmbolnăvesc când văd că se folosește beton. Cu siguranță că nu sunt singura care simte astfel: „sindromul marilor ansambluri” a constituit subiectul unor teze universitare. Și totuși, văd zilnic case vechi splendide lăsate să se ruineze; și, cutreierând pe la țară, vechi sate desfigurate, al căror suflet abandonat strigă după ajutor. Dăm dovadă de o mare prostie renegându-ne trecutul cu o lașitate care se întoarce împotriva noastră. Căci milioanele de turiști vin aici ca să respire esența spirituală a acestor lumi dispărute!

Cunoașterea nu poate să crească decât pe recunoașterea trecutului

O țară care își asasinează memoria și își reneagă istoria se condamnă la a nu mai avea viitor. Viitorul își extrage forța din memoria colectivă. Amnezia duce la paralizie, la neputință și la moartea civilizației. Asasinând trecutul, asasinăm speranța tinerelor generații. Nu putem construi viitorul decât pe bazele memoriei colective, iar viitorul nu poate fi bun decât dacă își amintește de trecut ca de o lecție spirituală. Este util să întorci capul ca să măsoari drumul străbătut, ca să-ți evaluezi succesele și greșelile. Pentru Edgar Cayce, nu poate să existe progres uman fără

înțelegerea roțițelor timpului; acesta îți permite să te integrezi în el cu eficacitate. Iată de ce faimoasele „lecturi” cuprind atât de multe referiri la istorie, iată de ce Cayce descrie civilizațiile dispărute ai căror moștenitori suntem.

Ați citit cartea lui C.S. Lewis, apărută în Anglia în 1942, cu titlul *The Screwtape letters?* E vorba despre o serie de scrisori scrise de diavol nepotului său preferat, pentru „edificarea” sa, dacă mă pot exprima astfel! Satana îl învață o mie și unu de șiretlicuri ca să-i pervertească pe oameni, ca să-i facă proști și răi: manualul ispitiitorului perfect! Iată unul dintre cele mai hazlii:

„Dragul meu nepot, scrie diavolul, află că oroarea față de lucrurile vechi este una dintre pasiunile cele mai importante pe care le-am insuflat în inima oamenilor. Rețeta este întotdeauna aceeași: o sursă inepuizabilă de erezii în sânul religiilor, de prostii în arta de a da sfaturi, de infidelitate în căsnicie, de inconstanță în prietenie. Ființele omenești trăiesc în Timp și îi experimentează realitatea prin etape succesive. Iată de ce (...) trebuie să facă experiența schimbării. Dar, pentru că au nevoie de această schimbare, Dușmanul¹ nostru – care este, în fond, un hedonist – le-a înlesnit lucrurile făcându-le plăcută schimbarea, ca la băut și mâncat. Totuși, nu a vrut să facă din schimbare un scop în sine, după cum nici mâncarea nu trebuie să fie. A compensat la ei înclinația spre schimbare prin înclinația spre continuitate. În această lume pe care a creat-o, a reușit să armonizeze lucrurile contrare, unind schimbarea și continuitatea în ceea ce numim ritm.

Le-a oferit oamenilor anotimpuri, toate diferite și totuși aceleași în fiecare an, astfel încât primăvara este întotdeauna percepută ca nouă, fiind în același timp întotdeauna reîntoarcerea unei teme eterne... Ei bine, așa cum reușim să exacerbam la oameni plăcerea de a mânca, ca să-i împingem la îmbuibare, tot așa putem acționa și asupra plăcerii de schimbare: o transformăm la om în furia pentru noutate.

E o întregă artă!... Datorită eforturilor noastre neîncetate, oamenii vor fi răvășiți de o cerere tot mai mare de schimbare, și de

1. Este vorba despre Dumnezeu, întrucât cel care vorbește este diavolul! (n.a.)

respectul față de un muribund...!)¹ Tot ce era în afara particulelor de materie „tangibilă“ constituia „delir“. Religia, de exemplu, nu putea decât să fie „opiul poporului“, cu alte cuvinte un drog tare al cărui singur efect era distrugerea faimoaselor optzeci de kilograme de materie individuală... Am văzut, în Est, rezultatul practic al unei astfel de filosofii².

În 1937, data morții sale, fizicianul englez Rutherford încă mai credea că realitatea consta într-o acumulare de mici grăunțe de materie „rezistentă la pipăit“. Domnii savanți credeau că au înțeles totul...

Corpusculul-undă

Dar, trecând timpul, s-a ajuns la concluzia că nu era chiar atât de simplu. Și, cu cât cercetarea mergea mai departe, cu atât lucrurile se complicau.

Mai întâi, scaunul meu, care mă privește fără să miște, nu-i chiar atât de „inert“ pe cât pare. Doar se prefacă... Particulele care îl compun sunt însuflețite de mișcări vibratorii, chiar dacă sunt foarte lente. Piatra de pe etajeră, care mă fixează cu ochiul ei cristalin, nu-i nici ea „imobilă“: pozează astfel, dar este doar un stop-cadru în timp ce o privesc. Imediat ce voi întoarce capul, va reîncepe să-și trăiască viața și să palpate. Bineînțeles, are inima lentă, foarte lentă. Dar nu este „moartă“. Poeții, misticii, clarvăzătorii au spus-o de nenumărate ori. Dar cine îi credea? „Obiecte neînsuflețite, aveți și voi un suflet?“, se întreba Lamartine (dar nu se dădea crezare acestor plângăcioși de romantici: „sufletul“ obiectelor lor făcea parte din panoplia efectelor speciale, indispensabile oricărei poezii acceptabil mediatică...).

1. Lucrări – foarte contestate! – ale doctorului Duncan Mac Dougall, în 1907, la Boston, în Statele Unite. El spunea că fiecare dintre pacienții săi, așezat în momentul agoniei pe o balanță de precizie, „pierdea“ în jur de cincizeci și șase de grame după ce își dădea ultima suflare... (n.a.).

2. Vezi *Cartea neagră a comunismului*, Ed. Age d'Homme, Paris, 2000 (n.a.).

Și iată că știința oficială, tot studiind atomul, a „descoperit“ într-o zi un lucru uimitor: acest atom fusese crezut un „tătic“ liniștit; ei bine, nu! E, pur și simplu, un agitat! Cu alte cuvinte „corpusculul“, cât e el de micuț, nu stă cuminte locului. Se mișcă tot timpul. Și nu oricum: nu doar că se mișcă tot timpul, dar, în plus, se mișcă după legi precise. Există un ritm – vibrații regulate și măsurabile –, adică o „lungime de undă“ constantă (precum spațio-timpul care desparte crestele succesive a două valuri ce se rostogolesc pe plajă).

Și iată că, puțin câte puțin, lumea științifică este obligată să admită (dar lent, foarte lent!) că acest corpuscul era doar o parte a Realității. Adevărul adevărat era și mișcarea vibratorie, undă; prin urmare, asemenea lui Louis de Broglie și lui Heisenberg¹, trebuia să se ia în considerare ambele împreună: corpusculul-undă.

A fost nevoie de mult timp ca să se înțeleagă implicațiile practice ale acestei descoperiri. Prima este că frontiera între „materia inertă“ și „materia vie“ nu mai este cea pe care o credeam. Totul vibrează, totul oscilează... și, așadar, totul este energie. *Materia este o expresie a Spiritului în mișcare*, spunea Edgar Cayce, cu mult înaintea descoperirilor actuale (Lectura 262–55). Auditorii săi nu înțeleseseră deloc ce dorise să spună când evocase *sursele de energie condensate sub forma a ceea ce se numește „materie“* (aceeași lectură). Îl cunosc bine pe Cayce și limbajul lui ciudat. Când spune: *ceea ce este numit cutare sau cutare sau cum numiți asta astăzi*, înseamnă că eticheta va fi revizuită. Ceea ce numim într-un anumit fel din comoditate nu este exact ceea ce credem...

Aceste *surse de energie* nu pot fi încremenite în imobilitate. *Orice energie este vibrație*, mai spune el (Lectura 900–422). Cu alte cuvinte, orice materie este animată de mișcări vibratorii. Vechea Chină susținuse că totul se mișcă în timp! În tradiția chineză, Universul se menține doar prin jocul alternativ al forțelor masculine (yang) și feminine (yin), a căror bipolaritate complementară va da naștere celor „zece mii de ființe care sunt rodul împerecherii lor“.

1. Louis de Broglie, fizician francez (1892–1951), și Werner Karl Heisenberg, fizician german (1901–1976) (n.a.).

Legendarul Fo-Hi și succesorii săi, condensând legile cosmosului în cele șaizeci și patru de hexagrame bine cunoscute, își numiseră cartea *Yi Jing*, mai exact, *Cartea Mutațiilor* (sau a schimbărilor, sau a transformărilor).

Realitatea este într-o continuă mișcare, fie la scară mare (în galaxii), fie la scară mică (în corpusculul de materie).

Viața, în manifestările ei, este vibrație, mai spune Cayce în *Lectura 1861-16*¹.

Consecința a acestei descoperiri: aceste fenomene, în care suportul „material” nu este tangibil, nu sunt totuși niște „nimicuri”. Fenomenele „psi” sau parapsihologice încep a avea dreptul să existe sub privirea științei. Acum le putem aplica o explicație vibratorie. Niels Bohr, Max Planck, Louis de Broglie, David Bohm, Olivier Costa de Beuregard, Ilya Prigogin, Ștefan Lupașcu, Etienne Guillé, Rupert Sheldrake, Fritjof Capra, Michael Talbot, Jean E. Charon: autorități din lumea științifică actuală care, prin lucrările lor, îi împacă pe „materialiști” cu „spiritualiști”, cum numește publicul cele două tabere – cărora li se mai spune și „Știința și Șarlatanii” (sau „Știința și Iraționalul”).

În perioada când se considera doar „corpusculul” material, neglijându-se „unda”, toate aceste fenomene erau deranjante pentru știință. Timpuri trecute! Și, lucru care ar fi părut scandalos altădată, „unda” a devenit vedetă în locul „corpusculului”, care și-a dezamăgit mult admiratorii.

Cântarea cuantelor?

„Particula-vedetă” nu era, domnule, cea pe care o credeți! Spirite foarte luminate – precum Leibnitz, Henri Bergson, frații Broglie, Teilhard de Chardin – presimțiseră acest lucru.

Mai întâi, atomul, foarte departe de a fi pur și simplu un băiat mare, era foarte complicat; se subîmpărțea în trei particule

1. Vezi *Edgar Cayce – Magia vindecării prin muzică*, Dorothée Koechlin de Bizemont, Pro Editură și Tipografie, 2005

elementare și mai mici: un nucleu format din nucleoni (protoni și neutroni) și din electroni, care dansau de jur împrejur un balet reglat cu minuțiozitate.

O vreme, lumea științifică s-a crezut mulțumită; avea de lucru: un singur nucleu putea să conțină sute de nucleoni.

Dar, în urma ameliorării metodelor de observație, s-a descoperit că aceste particule nu erau deloc „elementare”: se subîmpărțeau și ele în alte grăunțe mici, care au primit numele drăguțe de leptoni, gluoni, fotoni, hadroni...

„De vreo douăzeci de ani, datorită acceleratoarelor de particule tot mai puternice, fizicienii au identificat o mulțime de particule «mai fundamentale», mai mici, mai instabile, mai greu de sesizat, astfel încât pare să existe un număr infinit de niveluri succesive ale realității. În fața acestei proliferări vertiginoase, care s-a accelerat și mai mult în ultimii ani, unii cercetători sunt astăzi cuprinși de o îndoială: și dacă nu există particule cu adevărat *elementare*?!”

În fond, zadarnic s-a explorat „fundul stâncos” al materiei, acesta este ca un ocean a cărui „podea” se depărtează din ce în ce mai mult în fața celor care aruncă sonda...

Un moment, s-a crezut că s-a găsit particula indivizibilă, „hadronii” situați în inima nucleului.

„Dar aceste particule par ele însele să se descompună în *entități* mai mici: quarcul”, mai spune Grișka Bogdanov (împrumutând, fără să bănuiască, terminologia lui Edgar Cayce: *the entity!*).

S-a crezut că, în sfârșit, fusese găsită acea materie care se susține tot timpul. Din păcate...

„Cu quarcul, începe domeniul abstracției pure, tărâmul ființelor matematice. Până aici, nu a fost niciodată posibil să se constate dimensiunile fizice ale acestui quarc: s-a căutat zadarnic peste tot, în razele cosmice, în nenumărate experiențe de laborator – nu a fost niciodată observat. În fond, modelul quarcului se bazează pe un fel de ficțiune matematică”².

1. *Dumnezeu și știința*, Jean Guitton și frații Igor și Grișka Bogdanov (o introducere excelentă la noua fizică), Grasset (n.a.).

2. Guitton-Bogdanov, *op. cit.*, p. 106 (n.a.).